

bage til Berlin, til de muntre Aftener med den gale Maler og hans forrykte Kunstbrødre i den hyggelige Stamkneipe i Leipzigerstrasse.

Han forstod i Grunden ikke selv, hvad det var, der havde tiltrukket ham hos disse Folk, saa han i et Øjeblik som dette formelig kunde føle Længsel efter deres Selskab. Han ansaae paa en vis Maade Fritjof for en Nar og manglede tilmed ganske Forstaaelse af hans store og gribende Kunst. Det havde jo heller slet ikke smigret ham, at hans Venner dernede havde ment at finde en vis Lighed imellem dem, ja endog havde antaget ham for Fritjofs Slægting.

Uklart fornam han dog, at det var selve Fritjofs berygtede Holdningsløshed, som tiltalte ham; at der var noget i hans Meningers og Handlingers lunefulde Vilkaarlighed, der virkede forførende paa ham her som Modsætning til Jakobes og den hele salomonske Familjes stive Ensidighed og upaavirkelige Sneverhed i Livsopfattelsen. Mens man paa „Skovbakken“ altid havde sine Tanker og Domme ligesom forlods færdige i en fast og afklaret, ja stivnet Form, der svarede til noget i Hjemmets lyse og stilfulde men for ham saa stemningsgolde Stuer, havde Fritjof hver Dag kunnet forfægte en ny Anskuelse om den samme Ting og stadig med lige stor Overbevisning og med uformindsket Lidenskab. Mens den salomonske Slægt, trods et vist Hang til Ekstravagance, dog altid bevægede sig paa samme Side af Livet, nemlig den, der lod sig opfatte fornuftsmæssig, havde Fritjofs vagabonderende Aand øjensynlig allerede adskillige Gange omsejlet Tilværelsen og lidt Skibbrud baade paa dens Dag- og Natside for sluttelig at finde Lykken i selve sin Hvileløshed.